

(БХ Дани, Сарајево)

Ненад Кеџмановић, некадашњи декан сарајевског Факултета политичких наука и краткотрајни ратни члан Предсједништва БиХ, дао је [Ослобођењу опсежан интервју](#) чија је суштина објашњење његове политичке трансформације од Србина који је подржавао грађанско-мултиетнички концепт БиХ прокламован у Сарајеву '92 до једног од главних заговорника самосталности Републике Српске.

“Српски кадрови су или смијењени или су се, окружени неповјерењем, сами повукли. Сумњичени су и зашто су остали и третирани су као прикривени непријатељи, који скривају оружје, дају сигнале артиљерији са брда и сл. па су малтретирани, привођени, пљачкани, избацивани из станова, затварани у приватне затворе, понижавани, пребијани, а многи су завршили у Казанима”, наводи Кеџмановић своје разлоге чију дјеломичну истинитост може потврдити и аутор овог текста који је као дјечак од 9 година био свједок малтретирања и застрашивања властите породице, којој је, као и многобројним комшијама и пријатељима “погрешне” етничке припадности, јасно стављено до знања, да су, унаточ декларативним залагањима за мултиетничност, у новом систему непожељни, или, у најбољем случају, грађани другог реда. Једном ће неко, ваљда, озбиљно, поставити питање због чега једноетничке странке напосто не могу градити вишеетничке државе и то је једна од многобројних табу тема о којој ће се у Сарајеву свакако морати озбиљније расправљати када за то сазрију политички услови, јер то свакако још увијек нису. Па ипак, са Кеџмановићем постоји други проблем, а то је свакако намјерна недореченост и дволичност која је суштина сваке националистичке политике, била она брутално транспарентна или мимикрирана слаткорјечивошћу либералне малограђанштине.

“Зато је, хвала Богу, створена алтернатива – Република Српска”, каже некадашњи декан ФПН-а без икаквог устезања или критичности према тој “богомданој” политичкој

Пише: Вук Бачановић
уторак, 23 јул 2013 10:02

творевини. Ако подсјетимо да је суштина сваке националистичке идеологије одбрана новца, привилегија и економских интереса одређене елите, онда не требамо трошити простор за објашњење због чега је дволична и по потреби крволочна. Ипак, неопходно је указивати на примјере те дволичности како би се указало на ту суштину. Уколико је уважени академик Кеџмановић био ужаснут “малтретирањем, пљачкањем, избацивањем из станова и убијањем”, због чега онда с толиком дозом поштивања говори о својим пријатељима Екмечићу, Леовацу, Кољевићу, Максимовићу, Бухи и другима који су несумњиво саучествовали у спровођењу планова “етничког раздвајања” Срба и несрба, масовних ратних злочина и злочина против човјечности који су кулминирали геноцидним уништењем бошњачких мушкараца и дјечака у Сребреници 1995?

Како је могуће да, уз то згражање, подржава актуелну Владу РС-а која систематски понижава жртве политика својих претходника и изругује се преживјелим члановима њихових породица? Зар они који су имали ту несрећу да на територијама “које су Срби сматрали својим” (Биљана Плавшић), ‘92, нису људска бића? Зар у професора Кеџмановића њихова патња не евоцира “незаборавно ружне” успомене, барем као из периода када је, разочаран једноетничком политиком Алије Изетбеговића напустио Сарајево? Одговор нам даје сам Кеџмановић: не евоцира! За њега то “само по себи није ништа необично”, јер је и у Бањалуци мање Бошњака, а Хрвати доминирају Мостаром. Радило се, дакле, о “природном” процесу и он се у њему добро снашао. Кеџмановић, дакле, јасно признаје да је пристао уз један монструозан концепт, онај над којим се, када је у питању Сарајево, толико згражава. У том правцу иде свакако и његова пародија ЗАВНОБиХ-а.

Евоцирајући успомену на свога деду-стрица, Војислава Кеџмановића – Ћеду, Владимир Кеџмановић је упозорио да га из Сарајева често “подсјећају на породичну традицију везану за идентитет БиХ, јер је тобоже у контрадикцији са мојим залагањем за Републику Српску. Као да се Ћедо залагао за БиХ по рецепту Алије Изетбеговића, Хариса Силајџића и Мустафе Церића ‘из које Срби могу да оду са завежљајем’, ако им смета бошњачка доминација. Парола ЗАВНОБиХ-а гласи да је ‘БиХ и српска и хрватска и

Неизбјежна дволичност националиста

Пише: Вук Бачановић
уторак, 23 јул 2013 10:02

муслиманска', а не да је само муслиманска." Нема никакве сумње да се НОП није борио за БиХ по рецепту Изетбеговића, Силајџића и Церића, али се једнако тако није борио за ентитет из којег би сви којима смета српска доминација отишли са завежљајем, ако прије тога нису обиљежени бијелом траком и ликвидирани у концентрационом логору. Тешко да се радило о тековинама Земаљског антифашистичког вијећа. У коначници, непобитно је да и Сарајево крије многе мрачне тајне и да се у њему испредају многе дволичне националистичке митологије. Па ипак, њих се не може критиковати са позиција националистичке дволичности, позиције Ненада Кеџмановића.